

jeg vil dog tillade mig at sammenstille den Ret, som Ministeren hævder for Kronens Regjering, med det Tilfælde, at Rigsdagen eller et af dets Thing har sig saaledes ud, at det, naar Regjeringen forelagde et Forslag, besluttede ligesom at afsiue det. Dette har Thinget Ret til at gjøre, idet det ikke skulder Regjeringen nogen Motivering af sin Handlemaade, men jeg er overbevist om, at Regjeringen vilde føle sig til en vis Grad krenket ved en saadan Fremgangsmaade, og paa samme Maade maa det gaa Rigsdagen, naar Regjeringen optræder her og siger: dette og dette er vor formelle Ret, og vi agte ikke at gjøre Eder Regnskab for Grunden til, at vi anvende den. — Den ærede Finantsminister gik ind paa en Række Betragtninger over Fortræffeligheden af ældre Skatter i Sammenligning med nye. Det er den Art Betragtninger, man i Almindelighed hører fra den Del af Befolkningen, hvorn den Uretferdighed, der kan klæbe ved ældre Skatter, kommer til Gode paa en eller anden Maade. Det er jo en Selvefsøge, at der altid vil være nogen Usikkerhed forbunden med det Nye, man indfører; man er jo ikke saa heldig at kunne støtte Sligt til de saa meget yndede statistiske Oplysninger, som Regjeringen indsamler, idet man ikke er i Stand til at indsamle Statistik over, hvorledes dette eller hint vil blive; men den Slags Betragtninger vil jo da altid være en Hindring for, at man overhovedet nogensinde kommer nogen Vej og overhovedet nogensinde kommer til at gjøre Fremfærd. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre ind paa denne Sag, da jeg antager, at der om ganske saa Dage vil frembyde sig en Leilighed til at drøfte Spørgsmaalene om de Skatteformer, der ere hensigtsmæssige paa en ubørligere Maade. Maatte det dog være mig tilladt at fremdrage et enkelt Punkt. Den forrige høitærede Finantsminister havde en ganske særlig Forhørlighed for de preussiske Obligationer; han gjemte disse Obligationer eller største Delen deraf som en Stat og disponerede hellere over andre Midler af Reserveconden end over disse. Af disse preussiske Obligationer have vi for Diebliffet 8,800,000 preussiske Thaler, hvilket omtrent svarer til 11 Millioner i danske Penge. Der er en Henstilling, jeg er tilhøielig til at gjøre til den meget ærede Finantsminister, en Henstilling, som jeg, hvis den bliver tagen til Følge, tror baade vil medføre Nedgang i Udgifterne og tillige en virkelig Besparselse. Det Laan, som blev stiftet i Januar 1864, var oprindelig paa 1,200,000 Efr., og det skal forrentes og afdrages i 36 Aar med 6 pCt., hvoraf 5 pCt. ere Renter og 1 pCt. Afdrag. Ved denne Amortisation er Laanet den 31te Marts 1872 1,092,000 Efr. Anvendes nu hertil et tilsvarende Beløb af preussiske Statsobligationer, vil efter den nugældende Kurs, som er 97—98, Renten af dette Beløb udgjøre ikke mere end 43,680 Efr. Trække vi dette fra de 72,000 Efr., som

Amortisationen nu aarlig andrager, vil der være en aarlig Besparselse af 28,320 Efr., eller, naar vi sætte 1 Efr. til 9 Rd., 234,880 Rd. Det er denne Nedgang i Udgifterne, der vil kunne opnaas. Dette Beløb er selvfølgelig, som jeg allerede har bemærket, ikke besparet, men Besparselsen kan saaledes til omtrent 11,000 Efr., eller henimod 100,000 Rd. om Aaret, idet der svares 5 pCt. af det Laan, vi have faaet, hvortil de preussiske Obligationer ere 4 pCt. Det engelske Laan kan i Følge Kontrakten opføres til Udbetaling til 1ste Juli 1874 med 6 Maanedes Varsel, og det turde derfor vistnok være hensigtsmæssigt allerede nu at være betænkt paa at træffe de fornødne Foranstaltninger i saa Henseende.

Dinesen: Der er et lille Spørgsmaal, som jeg gjerne vilde henvende til den ærede Kultusminister. Det er med Hensyn til, at der i denne Sommer, saavel i offentlige Blade som ogsaa paa andre Steder, er blevet gjort opmærksom paa Noget, som vi iøvrigt allerede ere bekendte med, at Kæmpehøje og gamle Minder blive ødelagte i en meget vid Udstrækning. Nu er det mig bekendt, at det er lykkedes de Mænd, som forestaa Bevaringen af de historiske Mindesmærker, med meget ringe Midler at bevare saadanne Mindesmærker fra at gaa til Grunde; men for Liden er der ikke Midler dertil. Jeg tror, at det vilde være af Betydning, om man havde en ringe Sum at anvende i denne Retning. Den vil ikke kunne mærkes paa noget Sted, men den vilde gjøre, at mange Mindesmærker, som ellers om kort Tid vilde forsvinde, kunne reddes. Jeg tænker ikke alene paa Kæmpehøje og Stendysker, men ogsaa paa Epitaphier i forskellige Kirker. Naar de, der i Kirkerne, ville foretage en Restauration, kan det ofte hændes, at de af misforstaaet Omhu for at gøre Kirken tilbage til dens oprindelige Skikkelse ødelægge saadanne Mindesmærker, som vel ikke ere saa gamle, som Kirken er i sig selv, men som dog ere vigtige historiske Minder om en længst forfunden Tid. Jeg finder, at det paahviler mig som en Pligt at henlede Opmærksomheden paa denne Sag, ligesom jeg ogsaa antager, at Opmærksomheden vil blive henledet derpaa paa andre Steder. — Skulde jeg iøvrigt gjøre et Par Bemærkninger, skulle de blive ganske korte. For det Første skal det være den, at jeg udtaler min Tilslutning til det ærede Medlem for Preests Amts 6te Valgkreds (Bojsen) med Hensyn til Meget af, hvad han sagde, og fremfor Alt til hans Ytring, om, at det er vor Forpligtelse at betale de almindelige Afdrag paa vor Statsgjæld med vore ordinære Statsindtægter. Jeg er i saa Henseende uenig med det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem sagde vel, at vi skulde tage i Betragtning, at denne Statsgjæld var stiftet, naar vort Fædreland har været i Nød, men jeg vil bede det ærede